

Коли вона охайно склала перед собою руки, з тіні матеріалізувалися три постаті й поспішно рушили стежкою.

На чолі групи був літній чоловік з обвітреною шкірою і широкою усмішкою. Його темно-фіолетові шати — традиційне вбрання *каннуші*, священника храму — розвіювалися, що не личило високому сану. Він кинувся до неї, розпростерши руки, та перш ніж вона встигла запанікувати, що він спробує обійняти її, чоловік різко зупинився і глибоко й шанобливо вклонився.

— Моя панно! — його тріскучий голос тремтів від хвилювання. — Це така честь, така честь. Ласкаво просимо до храму Шіраюрі. Наш дім маленький і скромний — не порівняти з тим, до чого ви звикли, я впевнений, — але все, що в нас є, до ваших...

Двері автівки знову грюкнули, обірвавши *каннуші*. Емі розвернулася і спантеличилася, побачивши, що Акіо знову сидів на водійському місці. Двигун заревів, коли він різко розвернувся на сто вісімдесят градусів і, натиснувши педаль газу, помчав дорогою назад. Вона збентежено дивилася услід автівці, відчуваючи, як палає її обличчя. Потім розвернулася до *каннуші*.

— Перепрошую за невихованість мого супровідника, — затинаючись, промовила вона. — Я... я не знаю...

Вона замовкла, не в змозі пояснити принизливо раптовий від'їзд Акіо. Вона не хотіла розповідати їм, що вже пів року йому страшенно хотілося здихатися її. Робота нянькою, як він називав це, його не влаштовувала.

Каннуші сплеснув руками.

— Не хвилюйтеся, моя панно. Я добре знайомий із дивацтвами *сохеїв*. Їх обирають не за бездоганні манери, чи не так, Мінору?

Він добродушно усміхнувся через плече до чоловіка, який супроводжував його. Приємне, відкрите обличчя Мінору послабляло легке відчуття загрози, яке линуло від нього — чого не можна було сказати про його дерев'яний посох, увінчаний лезом завдовжки з фут. Але Емі звикла до озброєних і смертоносних *сохеїв*. Їй нічого було боятися стражів храму.

Каннуші широко махнув рукою.

— Але ж дозвольте мені представитися, щоб нам більше не довелося стояти тут, на холодному вітрі! Моя панно, я — Фуджімото Хідейоші, *каннуші* храму Шіраюрі. Це Мінору, він навчався

в найкращих, і його єдиний обов'язок, як ви знаєте, — гарантувати вашу безпеку.

Вона привіталася з Мінору легкою усмішкою, і він також усміхнувся у відповідь. Емі трохи заспокоїлася. Можливо, він не злитиметься на неї, як Акіо. Можливо, цей храм виявиться кращим за попередній.

— А це, — продовжив Фуджімото, вказуючи на жінку поруч із Мінору, — люба Нанако, наша шанована міко протягом майже двадцяти років.

Майже в усіх храмах була принаймні одна міко — жриця, яка допомагала каннуші. Нанако гордо стояла біля Мінору, склавши руки в широкі рукави свого білого кімоно. Її червоні хакама — просторі складчасті штани — разом із кімоно складали її уніформу. На Емі була така сама форма — з однією незначною відмінністю. Одяг Нанако був потертий і зношений, а на тканині, кольори якої потьмяніли більше, ніж мали, зустрічалися місця з тонкими, акуратними стібками. Натомість вбрання Емі пошите з найкращого матеріалу: ідеально біле, наче свіжий сніг, кімоно і багряні хакама, такі яскраві, наче червона павуча лілія, яка росла в лісах і на гірських луках.

Емі знову спробувала усміхнутися, але Нанако лише різко кивнула, дивлячись на неї недружніми карими очима. Емі важко ковтнула. Мабуть, зрештою цей храм виявиться нічим не кращим. Але це, насправді, не мало ніякого значення, бо це був останній раз. Через два місяці її не стане, і ворожість міко чи будь-якої людини, як на те пішло, більше її не турбуватиме.

На лихо, замість того, щоб покинути порожнє узбіччя, Фуджімото почав стислий переказ історії свого храму. Однак вона уважно слухала його розповідь про те, як більше тисячі років тому на місці, яке мало стати надійним bastіоном на краю майже не дослідженої дикої місцевості на півночі, було збудовано храм. Попри те що він неодноразово зазнавав серйозних втрат через війни чи погоду, місцеві жителі з любов'ю відбудовували його, і остання реконструкція відбулася двісті років тому.

Холодний вітер знову пронісся крізь дерева, підіймаючи у повітря вир танцюючого осіннього листя. Порив вітру спробував зірвати з голови каннуші його високу шапку, і Фуджімото схопився

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— У цій подобі ти такий же зухвалий, як і в минулій. — Його голос був тихий, не схожий на хрипкі крики воронів, і такий же невиразний, як і його обличчя; у ньому, незважаючи на слова, не відчувалося ніякого роздратування. Він знову перевів на Емі свій різкий, мов сяючий меч, погляд. — Хто вона?

Каркнула ворона, яка сиділа вище на дереві.

— Міко. Зрозуміло, — він по-новому уважно роздивився її. — Цей нахабний кіцуне завдячує тобі життям. Не щадить він тебе, заводячи так далеко у глушину, так далеко від захисту камі.

У неї пересохло в роті. Він що, їй погрожує?

— Емі — міко храму Аматерасу в південній долині, — Широ глянув на неї. — А це Юмей, Тенгу. Він вередливіший за відьму з похмілля, але не зовсім нестерпний.

Емі притиснула долоні до стегон, щоб сховати тремтіння, і знову вклонилася. Тенгу також схилив голову. Вона вирішила, що це гарний знак. У нього були кращі манери, ніж у Широ.

— Навіщо прийшов, кіцуне? — прямо спитав Юмей. — Твоя нова подоба — недостатня причина для мене терпіти твою драгівну присутність.

На обличчі Широ не лишилося ні сліду веселощів.

— Ти помилився.

Юмей звузив очі — перший натяк на щирі реакцію з його боку.

— Хіба?

— Ти сказав, що звільнити мене від оненджу може не що інше як сила куніцукамі, — Широ кивнув у бік Емі. — Минулої ночі вона стягнула перший виток.

Юмей швидко зробив крок уперед, схопив Широ за руку й підняв її. Потім провів пальцями по блискучих червоних намистинах. Довга нитка була тричі обмотана навколо передпліччя Широ поверх чорної тканини, яка закривала його руку від зап'ястка до ліктя; чотки мали б ковзати, коли він рухався, але Емі усвідомила, що ніколи не бачила, щоб вони хоч раз зрушили з місця — наче були приклеєні.

— Зняття першого витка вивільнило цю подобу? — спитав Юмей.

— І ще дещо, — таємниче відповів Широ.

Тенгу ще хвилину роздивлявся оненджу, а тоді міцно схопив Широ за лікоть і просунув пальці у виток на зап'ястку кіцуне.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>